

ਭਟਨਪੁਰੀਆ

ਯਹਿਲਾਕਿਨਪੁਕ ਰਿਝਕ

ဘင်္ဂလားပင်လယ်အော်အတွင်းရှိ ကပ္ပလီကျွန်းစုထဲတွင် ပို့ဗလဲယား ဟု ခေါ်သော ကျွန်းတစ်ကျွန်းရှိ၏။

အင်္ဂလိပ်အစိုးရလက်ထက်က ကျွန်းကျတရားခံများကို မြန်မာနိုင်ငံ နှင့်အိန္ဒိယနိုင်ငံအကြားရှိ ပို့ဗလဲယားကျွန်းသို့ ပို့လေ့ရှိ၏။ ပို့ဗလဲယားကျွန်းသည် စတုရန်းမိုင် (၇၀၄၀) အကျယ်အဝန်းရှိပြီး ကျွန်းပေါ်တွင် အစိုးရဂေယာ ထောင်ပိုင်ကြီးရုံး၊ အရာရှိများ နေအိမ်၊ ဆေးရုံ၊ ဈေး၊ ကလပ်၊ ဂေါက်ကွင်း၊ တင်းနင်းကွင်း စသည် ဖြင့် မြို့အင်္ဂါရပ်နှင့်အညီရှိ၏။

မြို့၏ လမ်းများကိုလည်း ညီညာသွယ်တန်းစွာ ဖောက်လုပ်ထား၏။

ထို့ကြောင့်ပင် အကျဉ်းသားများ သည် ကျွန်းဒဏ်ခံရသော်လည်း မြို့တစ်မြို့သို့ ရောက်နေဘိသကဲ့သို့ ခံစားရလေ၏။ တစ်ကျွန်းစံများ သည် မနက် ၅နာရီခွဲမှ ၁၁နာရီခွဲအထိ ဗြိတိသျှအစိုးရအတွက် လုပ်ကိုင်ပေးရ၏။ ထို့အတွက် လုပ်ခလစာငွေ ၁၀ ကျပ်ရရှိ၏။

ကျန်သောအချိန်များ တွင် နှစ်သက်ရာအလုပ်များကို လုပ်ကိုင်၍ မိမိအတွက် ဝင်ငွေရှာနိုင်၏။

အကျဉ်းသားများ သည် တစ်နေ့ကုန် အလုပ်လုပ်ပြီးနောက် ညသို့ ရောက်သောအခါ အိပ်ဆောင်များ သို့ ပြန်လည်အိပ်စက်ရ၏။ ၎င်းတို့အတွက် အစားအသောက်ကိုမူ အကျဉ်းသားများ စု၍ ချက်ပြုတ်စားသောက်သည် လည်း ရှိ၏။ တစ်ဦးချင်း ချက်ပြုတ်စားသောက်သည် လ

ည်း ရှိ၏။

ပို့ဗလဲယားကျွန်းတွင် အရက်၊ ဘိန်း၊ လောင်းကစားဝိုင်း စသည် ဖြင့် ဒုစရိုက်မျိုးစုံရနိုင်၏။ ညသို့ရောက်သောအခါ အဆောင်မှူးများကို လာ ဘ်ငွေပေး၍ ဖဲဝိုင်းကြီးများကိုလည်း စည်စည်ကားကား ကျင်းပ၏။ အ ကျဉ်းသားများ သည် တစ်နေကုန်ပင်ပင်ပန်းပန်း ရှာဖွေထားသော ငွေများကို ဖဲဝိုင်းများ တွင် ရှုံးနိမ့်ပစ်ကြ၏။

တစ်ကျွန်းတွင် ငွေရှာရလွယ်ကူသလို ဖြုန်းတီးရန် လွယ်ကူလှ၏။

အကျဉ်းသားများ သည် သစ်စက်တွင် ဝင်၍ အလုပ်လုပ်နိုင်၏။

ခရုငုပ်နိုင်၏။ အုန်းပုတီးလုပ်နိုင်၏။ လိပ်ခွံဘီး၊ လိပ်ခွံကြယ်သီး လုပ်နိုင်၏။

တောတွင်းသို့ဝင်၍ ပျားဖွပ်နိုင်၏။ တောဝက်ပစ်နိုင်၏။ တောတွင်း ဌိ သမင်များ လည်း လွန်စွာပေါ၏။

အကျဉ်းသားများ သည် မိမိတို့ ၏ ကိုယ်ပိုင်အချိန်များ တွင် သက် သာသော်လည်း ဗြိတိသျှ အစိုးရ၏ အလုပ်ကို လုပ်ကိုင်ရသောအခါ အ လွန်ပင်ပန်းဆင်းရဲ၏။

မနက် ငါးနာရီခွဲမှ ၁၁ နာရီခွဲအချိန်အထိ ပင်ပန်းကြီးစွာ လုပ်ကိုင် ပေးရ၏။ အစိုးရက အကျဉ်းသားများအား အမိနိုင်ငံရှိ ကျန်ရစ်သူဇနီးမ ယားများအား ခေါ်ယူ၍ တစ်အိုးတစ်အိမ်ထူထောင်ခွင့်ပေး၏။

ဇနီးမယားအား ကျွန်းသို့ခေါ်ယူပြီးလျှင် အစိုးရက ထောက်ပံ့ကြေး အနေဖြင့် တစ်လလျှင် ငွေ ၄ ကျပ်တိုးပေး၏။ အကျဉ်းသားများ ၏ သား သမီးများ သည် တစ်ကျွန်းတွင် စာပေသင်ကြားခွင့် ရှိ၏။

ကျောင်းများ တွင် လေးတန်းအထိ မြန်မာစာပေကိုသင်ကြားပေးပြီး

ငါးတန်းနှစ်မှ စ၍ ဟင်ဒီ၊ အူရဒူ၊ အင်္ဂလိပ်စာကို သင်ကြားရ၏။

တစ်ကျွန်းတွင် နေထိုင်သူများမှာ အိန္ဒိယလူမျိုးအများ စုဖြစ်သဖြင့် ဟင်ဒူစတန်နီဘာသာစကားကို အဓိကထား၍ ပြောဆို၏။

ပို့ဗလဲယားကျွန်းပေါ်တွင် အလယ်ခေတ် ဥရောပလက်ရာအတိုင်း ကျောက်တုံးကြီးများ နှင့် တည်ဆောက်ထားသော စိလူလာအကျဉ်း ထောင်ကြီးလည်း ရှိ၏။

တစ်ကျွန်း၌ ရာဇဝတ်မှုထပ်မံ ကျူးလွန်သူများကို စိလူလာထောင်ကြီးသို့ ပို့လေ့ရှိ၏။

ထိုထောင်ကြီး၏ ဆိုးဝါးရက်စက်မှုများမှာ ကျွန်းသားအဆက်ဆက် စာဖွဲ့၍ မကုန်နိုင်ဖွယ်ရှိ၏။ ကျွန်းတွင် မြန်မာဗုဒ္ဓဘာသာဘုန်းတော်ကြီး ကျောင်းတစ်ကျောင်းရှိ၏။

ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲများ တွင် ဖြေဖျော်သော အငြိမ့်အဖွဲ့လည်း ရှိ၏။

မြန်မာ့ရိုးရာပွဲတော်များကိုလည်း အချိန်အခါအလျောက် ဆင်နွဲ့ခွင့်ရှိ ၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အဓိမြန်မာနိုင်ငံနှင့် မိုင်ပေါင်းများ စွာဝေးကွာ သော ပို့ဗလဲယားကျွန်းကြီးပေါ်တွင် နေထိုင်ရသော အကျဉ်းသားများ ၏ ဘဝမှာ သနားဖွယ်အတိဖြစ်လေ၏။

*

တစ်နေ့သ၌ မြန်မာနိုင်ငံမှ ကျွန်းကျတရားခံများအား ထောင်ဝါဒါတစ်ယောက်က ဦးဆောင်၍ ကုလားလို ဘိစင်ဟု ခေါ်သော တစ်ထပ်ပျဉ် ထောင်တန်းလျားများ ရှိရာ ဝင်းကြီးထဲသို့ ခေါ်ဆောင် လာလေ၏။

ဝင်းကြီးထဲသို့ရောက်သောအခါ ကြေးဝါတံဆိပ်တပ် အဝတ်နီစကြီးကို စလွယ်သိုင်းလွယ်ထားသော လူဝကြီးတစ်ယောက်က စောင့်ကြိုနေလေ၏။

ထောင်ဝါဒါက အကျဉ်းသားများအား လူဝကြီးလက်သို့ စာရင်းနှင့် တကွ အပ်နှံ လိုက်လေ၏။ လူဝကြီး၏ ရာထူးအဆင့်အတန်းကို အကျဉ်းသားများက ဝွင်းနီကြီးဟု ခေါ်ကြ၏။

တစ်ကျွန်းရှိ အကျဉ်းစခန်းများ တွင် ဝွင်းနီကြီးက ထောင်မှူးပြီးလျှင် ဩဇာအရှိဆုံး ဖြစ်၏။ ထောင်ဝါဒါပြန်သွားသောအခါ ဝွင်းနီကြီးက မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့်

“မင်းတို့ မှာ မာမူနီကြေး ဘယ်လောက်ပါသလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေရာ အကျဉ်းသားများ အနက် လူရည်လည်ဟန်ရှိသော တစ်ယောက်က

“ပါပါတယ်ခင်ဗျ”

ဟု ဆိုကာ တရိုတသေဖြင့် ထ၍ ဝွင်းနီကြီးလက်သို့ ငွေ ၅ ကျပ်ထည့်လိုက်လေ၏။ ဝွင်းနီကြီးသည် အကျဉ်းသားများ ၏ မရှိမဲ့ရှိမဲ့ ငွေစလေးများကို ခေါင်းပုံဖြတ်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။

ကျန်သောအကျဉ်းသားများ သည် လည်း လူရည်လည်သော အကျဉ်းသားနည်းတူ ဝွင်းနီကြီးအား မာမူနီကြေး ၅ ကျပ်စီ ပေးလေ၏။

အကျဉ်းသားအားလုံးနီးပါး မာမူနီကြေးပေးပြီးနောက် နောက်ဆုံး ကျန်ရှိသော အကျဉ်းသားလူရွယ်က မတုန်မလှုပ် ကျောက်ရုပ်လုပ်နေသဖြင့် ဝွင်းနီကြီးက လက်ဝါးဖြန့်၍ မာမူနီကြေးဟု တောင်းလိုက်ရာ လူရွယ်က

“မာမူနီကြေးတစ်ပြားမှ ပါမလာဘူး၊ ပါရင်လဲ မပေးနိုင်ဘူး”

ဟု လေသံမာမာဖြင့် ဆိုလိုက်ရာ လူဝကြီးသည် မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ပြီး

“ဘာကွ”

ဟု ရေရွတ် လိုက်လေ၏။ လူရွယ်က ရယ်မော၍

“ဘာကွ လုပ်မနေနဲ့ ၊ မှတ်ထား၊ အပယ်ဘုံကို ကျတတ်တဲ့ အဂတိတရားလေးပါးရှိတယ်၊ (တစ်) ဆန္ဒာကတိ- မိမိဆန္ဒရှိရာသို့ လိုက်ပါဘက်လိုက်ခြင်း၊ (နှစ်) ဒေါသဂတိ - အမျက်ဒေါသကြောင့် ဘက်လိုက်ခြင်း၊ (သုံး) ဘယာဂတိ - တစ်စုံတစ်ရာသော ဘေးကို ကြောက်ရွံ့၍ ဘက်လိုက်ခြင်း၊ (လေး) မောဟဂတိ - အမှန်မသိ၍ ဘက်လိုက်ခြင်းတဲ့ ၊ ဒါကြောင့် အဂတိလိုက်စားမယ် ဆိုရင်တော့ ဒါလေးတွေသိထားဖို့ လိုတယ်၊ ကျုပ်ကိုတော့ မာမူနီကြေး တောင်းဖို့ မကြိုးစားနဲ့ ၊ မကျေနပ်ရင် ကျွန်းမင်းကြီးအထိ တက်တိုင်မယ့်လူမျိုးဗျ၊ မှတ်ထား၊ ကျုပ်နာမည် ဘိုးမှန်တဲ့ ၊ အမျိုးမှန်တဲ့ ဘိုးမှန်”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ ဝှင်းနီကြီးသည် လူရွယ်အား လွယ်လွယ်နှင့် အနိုင်ကျင့်၍ ရမည့်ဟန်မတူသဖြင့်

“သွားကွာ၊ သွား ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှ မပါဘဲ စကားကြီး စကားကျယ် ပြောတဲ့ ကောင်၊ ငါနဲ့ တွေ့ကြသေးတာပေါ့”

ဟု ကြိုးဝါး လိုက်လေ၏။ လူရွယ်က တဟားဟား ရယ်မော၍

“လာဘ်မပေးလို့ ကျုပ်ကိုညစ်တော့မယ်ဆိုတဲ့ သဘောလား၊ ကြိုက်တဲ့ အချိန် တွေ့နိုင်တယ်၊ စိန်ခေါ်ရင် တိမ်ပေါ်အထိ လိုက်မယ့်ဘိုးမှန်”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။ ထို့နောက်တွင် မူ လူဝကြီးက အကျဉ်းသားများ

အား ကြေးဝါတံဆိပ်ကပ် အနီနှင့်အနက်ကြား အစကြီးကို စလွယ်သိုင်း လွယ်ထားသော လူတစ်ယောက်ထံသို့ အပ်နှံလိုက်ပြန်၏။

ထိုသူမှာ ဂွင်းနီကြီးထက် တစ်ဆင့်နိမ့်သော ဂွင်းကြားကြီး ဖြစ်၏။

ဂွင်းကြားကြီးကလည်း အကျဉ်းသားများ ထံမှ မာမူနီကြေးတောင်းပြန်ရာ အကျဉ်းသားအားလုံးက ငွေ ၅ ကျပ်စီပေး သော်လည်း လူရွယ်က ရှေးနည်းအတိုင်း တစ်ပြားတစ်ချပ်မျှ မပေးဘဲ နေလေ၏။

ဂွင်းနီနှင့်ဂွင်းကြားကြီးနှစ်ယောက်သည် ဘိုးမှန်ဆိုသော လူရွယ် အား လွန်စွာ မျက်မုန်းကျိုးသွားလေ၏။ ထို့ကြောင့် အခွင့်သာလျှင် ချောက်တွန်းရန် တေးမှတ်ထား လိုက်လေတော့၏။

*

မောင်ဘိုးမှန်တို့ လူစု အဆောင်သို့ရောက်သောအခါ အကျဉ်းသားများ မရှိ။ အလုပ်ခွင်သို့ သွားလာနေကြ၏။ ထိုစဉ် ၎င်းတို့ ၏ အနီးသို့ ဒေးဗီးယားဆပ်ဟု ခေါ်သော အကျဉ်းသား လူကြီးတစ်ယောက် ရောက် လာပြီး

“တစ်ကျွန်းမြေက မောင်ရင်တို့ ကို ကြိုဆိုပါတယ်၊ တစ်ကျွန်းမှာ နေ တတ်ရင် ပျော်စရာ ကောင်းပါတယ်၊ ရာဇဝတ်မှု ကျူးလွန်ဖို့ တော့ မကြိုးစားနဲ့ ။ စီလူလာထောင်က အင်းစိန်ထောင်ထက် ကြမ်းတယ်၊ ကဲ မောင်ရင်တို့ လူစု လိုအပ်တဲ့ အသုံးအဆောင်တွေ ဈေးမှာ သွားဝယ်ပေ တော့၊ မနက်ဖြန် မနက်ကစပြီး အလုပ်ဝင်ရမယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ မောင်ဘိုးမှန်သည် ဦးပေါသီဆိုသော အကျဉ်းသားကြီးနှင့် အတူ ဈေးရှိရာသို့ မေးမြန်း၍ ထွက်ခဲ့လေ၏။

ဈေးသို့ရောက်သောအခါ လွန်စွာစည်ကား၍ ဝယ်စရာ ခြမ်းစရာ များ ပြားကြောင်း တွေ့ရလေ၏။

မောင်ဘိုးမှန်တို့ သည် ကျွန်းမင်းကြီးထံမှ ထောက်ပံ့ကြေးရရှိထား သဖြင့် ဖောဖောသီသီ ရှိနေကြသည် ။ ထို့ကြောင့် ခြင်ထောင်၊ စောင်နှင့် တစ်ပတ်စာ စားသောက်ဖွယ်ရာများကို ဝယ်ယူလေ၏။ သူတို့ သည် ဈေးထဲတွင် လှည့်လည်ကြည့်ရှု၍ ကိုယ့်အစုနှင့်ကိုယ် စားသောက်ဖွယ် ရာများကို ဝယ်ယူ စားသောက်လေ၏။

မောင်ဘိုးမှန်သည် ဦးပေါသီကိုခေါ်၍ မြန်မာထမင်းဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ သွားရောက်စားသောက်လေ၏။ ထမင်းစားသောက်ရင်း ဦးပေါသီက

“တစ်ကျွန်းက ဝှင်းနီ၊ ဝှင်းကြားတွေကို မာမူနီကြေးတစ်ပြားမှ မပေး ဘူးဆိုသော မောင်ရင်က သတ္တိကောင်းပုံရတယ်၊ သတိတော့ ထားနော်”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ မောင်ဘိုးမှန်က တဟားဟားရယ်မော၍

“ကျွန်းကိုရောက်မှ ဘာကိုကြောက်နေရမှာ လဲဗျ၊ ကျွန်းအပြင် ကြိုး ပဲရှိတော့တာပဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုအခိုက်မှာ ပင် လမ်းပေါ်တွင် ရထားလုံးတစ်စီး မောင်းနှင် လာ လေရာ ဈေးသည် များ သည် ရထားလုံးကိုမြင်သည် နှင့် ကပျာကယာ လမ်းဖယ်ပေးလေ၏။ ဦးပေါသီက ထိုမြင်ကွင်းကိုကြည့်၍

“ထောင်ပိုင်ကြီးရဲ့ ရထားလုံးကွ”

ဟု ပြောလေ၏။

ဦးပေါသီ၏ စကားဆုံးသည် နှင့် ရထားလုံး၏ တံခါးပေါက်မှ ပုဝါ

လေးတစ်စ ဝေ့ဝဲကျ လာလေ၏။

မောင်ဘိုးမှန်သည် ပုဝါကို အလိုက်သင့်ဖမ်းဆုပ်လိုက်သောအခါ ရထားလုံးသည် ရပ်တန့်သွားပြီး ပြတင်းပေါက်မှ ချောမောလှပသော မျက်နှာဖြူမတစ်ယောက်၏ မျက်နှာကို မြင်ရလေ၏။

မောင်ဘိုးမှန်က သူမ၏ အနီးသို့ ဣန္ဒြေရရလျှောက်သွားပြီး ပုဝါကို ကမ်းပေး လိုက်လေရာ သူမက နှစ်လိုဖွယ်ပြုံး၍

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ဟု အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ပြန်ပြောလေ၏။

မောင်ဘိုးမှန်သည် အင်္ဂလိပ်စကားမတတ်သည် နှင့် ကြောင်အန်းအန်းဖြစ်သွားပြီး သူမကို စကားမတုံ့ပြန်ဘဲနေလေ၏။ ရထားလုံး ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားသောအခါ ဈေးသည် တစ်ယောက်က

“ထောင်ပိုင်ကြီးကတော်လေဗျာ၊ သိပ်ချောသိပ်လှတဲ့ မိန်းမ”

ဟု ချီးမွမ်းသံ ကြားရလေ၏။

မောင်ဘိုးမှန်နှင့် ဦးပေါသီ အဆောင်သို့ပြန်ရောက်သောအခါ ညနေစောင်း၍ ပင် နေပေပြီ။

၎င်းတို့ သည် ပို့ဗလဲယားမြို့ထဲတွင် လှည့်လည်ကြည့်ရှုပြီးနောက် အချိန်ကုန်သွားခြင်း ဖြစ်၏။ ကျွန်းတွင် နေထိုင်ရောင်းဝယ်သော ဈေးသည် များမှာ အကျဉ်းကျတရားခံသစ်များကို လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ကြိုဆိုကြကြောင်း သတိပြုမိလေ၏။

ပို့ဗလဲယားမြို့တစ်မြို့လုံး လမ်းများ ခင်းထားပြီး လမ်းမကျယ်ကြီးများကိုပင် ဖောက်လုပ်ထားကြောင်း တွေ့ရလေ၏။ မြ

နိမာလူမျိုးနည်းပါးပြီး အိန္ဒိယလူမျိုးများ ပြားလှ၏။

မြို့၏ အဓိကဘာသာစကားမှာ
ဟင်ဒူစတန်နီကုလားစကားဖြစ်ကြောင်း သိရ၏။

အဆောင်သို့ရောက်သောအခါ ဘဝတူတစ်ကျွန်းစံများက မောင်ဘိုး
မှန်တို့ အား ခင်မင်ရင်းနှီးစွာ ကြိုဆိုကြ၏။

မောင်ဘိုးမှန်တို့ ၏ အမှုအကြောင်း၊ မြန်မာပြည်ကြီးအကြောင်း အ
လှအယက် မေးမြန်းကြလေ၏။

အကျဉ်းသားအချို့သည် ဖဲဝိုင်းများ စတင်ရန် ပြင်နေကြလေပြီ။ အ
ဆောင်ကိုအုပ်ချုပ်ရသော ဒေးဗီးယားဆပ် (ခေါ်) ဦးထုပ်နီများကို လာ
ဘ်ငွေပေး၍ ဖဲဝိုင်းများ ပြုလုပ်နိုင်ကြောင်း တစ်ကျွန်းစံများက ပြောပြ
လေ၏။ အဆောင်တွင် အရက်ခိုးသောက်လိုသူများက ဝှက်ထားသော
အရက်ပုလင်းများကို ထုတ်လေ၏။

မြန်မာပြည်မှ ရောက်ကာစ ကစော်သမားများ သည်
ထိုမြင်ကွင်းကိုကြည့်၍ လွန်စွာပျော်ရွှင်သွားလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာ ပင် အခန်းတွင်းသို့ လူသန်ကြီးတစ်ဦးနှင့် နောက်လိုက်
နောက်ပါနှစ်ဦး ဝင်ရောက် လာလေရာ တစ်ကျွန်းသမားများ သည် မျက်
စိမျက်နှာပျက်သွားလေ၏။

လူသန်ကြီးသည် ကျွန်းသမား လူသစ်များ ရှိရာသို့ တန်းလျှောက်
လာပြီးလျှင်

“လူသစ်တွေလား၊ ဘယ်နှစ်ယောက်ပါသလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေရာ လူသစ်ထဲမှ ဉာဏ်ဝင်းဆိုသူက

“၁၀ ယောက်ပါခင်ဗျာ”

ဟု ဖြေလေ၏။ လူသန်ကြီးက ခေါင်းညိတ်၍

“အဆောင်မှာ နေရင် ကောင်းကောင်း နေ၊ မျက်စိနောက်အောင်မ လုပ်နဲ့၊ သေသွားမယ်၊ ဘာမှတ်သလဲ”

ဟု အသားလွတ်ကြိမ်းမောင်းလေရာ ဉာဏ်ဝင်းသည် အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်သွားလေ၏။ လူသန်ကြီးကပင် ဆက်လက်၍

“မင်းတို့ မှာ ပိုက်ဆံဘယ်လောက်ပါသလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

လူသန်ကြီးသည် မောင်ဘိုးမှန်တို့ အား မိုက်ကြေးခွဲရန် ကြံစည်လေပြီ။ မောင်ဘိုးမှန်သည် မြန်မာအချင်းချင်း ခေါင်းပုံဖြတ်သည့် ကို စက်ဆုတ်လှသဖြင့်

“ကျုပ်တို့ မှာ ပိုက်ဆံဘယ်လောက်ပါပါ ခင်ဗျားနဲ့ ဘာဆိုင်သလဲ”

ဟု ဘုကျကျ ပြန်လည်ပြောဆိုလေရာ တစ်ကျွန်းသမားများ သည် မောင်ဘိုးမှန်အား တအံ့တဩ ကြည့်ကြလေ၏။ မောင်ဘိုးမှန် ရင်ဆိုင် နေရသောသူမှာ နယ်နယ်ရရမဟုတ် ကျွန်းလူမိုက်ကြီး တစ်ယောက် ဖြစ်၏။ လူသန်ကြီးက မောင်ဘိုးမှန်၏ မထင်မှတ်သောတုံ့ပြန်မှုကြောင့် မျက်လုံးပြူးသွားပြီး

“ကျွန်းမှာ ငှက်ကြီးဆိုတဲ့ နာမည် မကြားဖူးဘူးလား”

ဟု ခြိမ်းခြောက်သလို မေးမြန်းလေရာ မောင်ဘိုးမှန်က

“ငှက်ကြီးလဲ မကြားဖူးဘူး၊ ဝက်ကြီးလဲ မကြားဖူးဘူး”

ဟု ပြောဆိုလေရာ လူသန်ကြီးသည် လွန်စွာဒေါသထွက်သွားပြီး

“သေပေတော့”

ဟု ရေရွတ်ကာ မောင်ဘိုးမှန်၏ အနီးသို့ တိုးကပ် လာလေ၏။

မောင်ဘိုးမှန်သည် လူဝကြီးအား ကြောက်ရွံ့ဟန်မရှိဘဲ အနီးရှိ ပွက်ပွက်ဆူနေသော ရေနွေးအိုးကြီးကိုယူ၍ ပစ်ပေါက် လိုက်လေရာ လူသန်ကြီး၏ ဗလာကျင်းထားသော ခန္ဓာကိုယ်အထက်ပိုင်းကို ရေနွေးပူများ လောင်ကျွမ်းသွားပြီး အသံနက်ကြီးဖြင့် အော်ဟစ် လိုက်လေ၏။

မောင်ဘိုးမှန်သည် ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်နေသော လူသန်ကြီး၏ ခေါင်းကို အနီးရှိ နှစ်တစ်လက်မတုတ်ဖြင့် လွှဲရိုက် လိုက်လေရာ လူသန်ကြီးလည်း မြေပေါ်သို့ လဲပြိုကျလေ၏။

ထို့နောက် လူသန်ကြီး၏ အဖော်နှစ်ယောက်အား လှည့်ကြည့်၍

“ဒီကောင်ကြီးကို ငါ့မျက်စိရှေ့က အမြန်ခေါ်သွားစမ်း”

ဟု ခိုင်းစေလေရာ အဖော်နှစ်ယောက်သည် လူသန်ကြီးအားတွဲ၍ လျှင်မြန်စွာ ထွက်ခွာသွားလေ၏။

အကျဉ်းသားများ သည် မောင်ဘိုးမှန်၏ လက်မြန်ခြေမြန်ရှိပုံကို တအံ့တဩကြည့်ရှုနေလေ၏။ ထိုအခိုက်မှာ ပင် တရုတ်တစ်ယောက်အနားသို့ လာရောက်၍

“ကိုယ့်လူ လက်စလက်န သိပ်ကောင်းတာပဲ၊ ငှက်ကြီးတော့ မြေပေါ်မှာ ပက်လက်ကြီး လန်သွားတာပဲ၊ ဒီကောင်ကြီး ကျုပ်တို့ ကို အနိုင်ကျင့်နေတာ ကြာပြီဗျ၊ မိတ်ဆွေရဲ့ သူရသတ္တိကို ဂုဏ်ပြုတဲ့ အနေနဲ့ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်လုပ်ထားတဲ့ ပေါက်စီလေးကို ကျွေးပါရစေ”

ဟု ဆိုကာ မောင်ဘိုးမှန်၏ လက်ထဲသို့ ပေါက်စီတစ်လုံး ထည့်ပေးလေ၏။

မောင်ဘိုးမှန်သည် ပေါက်စီကိုယူ၍ ပလုပ်ပလောင်းစားလိုက်သော အခါ အကျဉ်းသမားများ သည် လက်ခုပ်လက်ဝါးတီး၍ အားပေးကြလေ၏။ ထို့နောက် တရုတ်ကပင် ဆက်လက်၍

“မိတ်ဆွေတို့ လူသစ်တွေကို ဒီနေ့ညအဆောင်ကနွဲ့ခံပွဲ ထမင်းကျွေးမယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ အကျဉ်းသမား လူသစ်များ သည် မြန်မာလူမျိုးအချင်းချင်း ရိုင်းပင်းကူညီမှုကြောင့် ပျော်ရွှင်နေလေ၏။ ထမင်းဝိုင်းတွင် ဝက်သားဟင်း၊ ပင်လယ်ငါးတစ်မျိုးနှင့် ဟင်းရွက်ကြော်၊ ပဲဟင်းတို့ ပါရှိ၏။ မောင်ဘိုးမှန်၏ အနီးတွင် သူ၏ မိတ်ဆွေတရုတ်က ထိုင်၍ စားသောက်လေ၏။ မောင်ဘိုးမှန်က

“မိတ်ဆွေ နာမည်ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေရာ ၎င်းကရယ်မော၍

“ကျုပ်ကို ကျွန်းမှာ အာဖျံလို့ ခေါ်တယ်၊ အာဖျံဆိုတာ ဘိန်းလို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။

ထိုသူသည် ဘိန်းစားတစ်ယောက်ဖြစ်ပုံရ။ တစ်ကျွန်းသမားများ သည် မိမိဝါသနာထုံရာအလုပ်ကို လုပ်ကိုင်၍ ပျော်ရွှင်အောင် နေထိုင်ရ၏။ မောင်ဘိုးမှန်က

“တစ်ကျွန်းအကြောင်း ပြောပါဦး”

ဟု စကားစလိုက်ရာ တရုတ်ဘိန်းစားအာဖျံက

“တစ်ကျွန်းမှာ ငွေရှာရလွယ်တယ်၊ ကြိုက်ရာအလုပ်ကို လုပ်ပြီး ငွေ

ရှာနိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ စုမိ ဆောင်းမိတဲ့ သူ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူးဗျ။ အရက်၊ ဘိန်း၊ လောင်းကစားနဲ့ ရှာသမျှကုန်တာပဲ။ အစိုးရရဲ့ အလုပ်ကို လုပ်ရတာ အပင်ပန်းဆုံးပဲ။ အလုပ်ချိန်က မနက် ၅နာရီခွဲကနေ နေ့လယ် ၁၁နာရီခွဲအထိဆိုပေမယ့် အနားမရဘူး။ အလုပ်ချိန်မှာ ခိုကပ်တဲ့ သူကို ထောင်ဝါဒါတွေက ကြိမ်တုတ်နဲ့ ဆော်လေ့ ရှိတယ်။ မနက်ဖြန်ရောက်ရင် တွေ့ပါလိမ့်မယ်။ ဒီကျွန်းမှာ သတိပြုရမယ့်အချက်ကတော့ ကျွန်းသားကပ္ပလီလူပုလေးတွေရဲ့ ပိုင်နက် နယ်မြေပဲ။ အစိုးရဟာ လူပုလေးတွေကိုတိုက်ခိုက်ပြီး ကျွန်းကိုသိမ်းပိုက်ထားတာဖြစ်တယ်။ ကျွန်းသားလူပုလေးအချို့ဟာ အစိုးရဆီမှာ အလုပ်ဝင်နေတာလဲ ရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် ရာနှုန်းပြည့်နီးပါးက အရိုင်းအစိုင်းတွေပဲ။ ကျွန်းသားတွေဟာ တောနက်ထဲဝင်ပြီးအလုပ်လုပ်တဲ့ အကျဉ်းသမားတွေကို အဆိပ်လူးမြားတွေ ခူးလေးတွေနဲ့ ပစ်ခတ်လေ့ရှိတယ်။ မျက်စိလည်ပြီး ရောက်သွားတဲ့ အကျဉ်းသားတွေဆို ပြန်လမ်းမရှိဘူး။ ဒီကျွန်းမှာ ကြောက်စရာအကောင်းဆုံးက ကပ္ပလီလူပုလေးတွေပဲ”

ဟု ဆိုကာ ထမင်းစားခြင်းကို အဆုံးသတ် လိုက်လေ၏။ မောင်ဘိုးမှန်က ဆက်လက်၍

“ကျွန်းက ထွက်ပြေးတဲ့ သူတွေ ရှိသလား”

ဟု မေးမြန်းလေရာ အာဖျံက ခေါင်းညိတ်၍

“ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ အချို့ပင်လယ်ထဲမှာ အသက်ဆုံးရတယ်။ အချို့လည်း ကပ္ပလီလူပုလေးတွေလက်ချက်နဲ့ အစပျောက်သွားတယ်။ ကျွန်းက အလျားလိုက် တောင်မြောက် မိုင် ၂၂၀ တောင်ရှိတယ်။ အနံ့တော့ ကျဉ်းတယ်။ ၃၂ မိုင်ပဲရှိတယ်။ တောနက်ကြီးထဲမှာ တောဝက်တွေအလွန်ပေါတယ်။ ဒါကြောင့် ဗို့ဗလဲယားမှာ ဝက်သားဈေး သိပ်ပေါတယ်။ သမင်လ

ည်း အလွန်ပေါတယ်”

ဟု ပြောလေရာ မောင်ဘိုးမှန်က ခေါင်းညိတ်၍

“လောင်းစားဝိုင်းတွေ အတော်ပေါတယ်နော်”

ဟု စကားစလိုက်ရာ အာဖုံက

“ဟုတ်တယ်၊ ဗြိတိသျှအစိုးရက မျက်လုံးမှိတ်ထားတော့ လောင်းကစားဝိုင်းတွေ မှီလိုပေါက်နေတယ်၊ အရက်ဆိုင်နဲ့ ဘိန်းခန်းတွေလည်း အလွန်ပေါတယ်”

ဟု ပြောလေရာ မောင်ဘိုးမှန်က ဆက်လက်၍

“တစ်ကျွန်းရဲ့ အလုပ်ခွင်ကို ပြောပါဦး”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ အာဖုံက

“ကျွန်းပေါ်မှာ သစ်ခုတ်၊ ဝါးခုတ်၊ လမ်းဖောက်နဲ့ အထွေထွေအလုပ်ဆိုပြီး အမျိုးမျိုးရှိတယ်၊ အလုပ်အားလုံးကတော့ ပင်ပန်းတာပဲ၊ မပင်ပန်းချင်ရင် ဝါဒါတွေကို မာမူနီကြေးပေးရတယ်၊ မာမူနီကြေးတစ်ပြားပေးရင် တစ်နေ့တာ နားနားနေနေ နေရလို့ ရတယ်၊ ကဲ အိပ်တော့ မိတ်ဆွေ၊ မနက်ကျရင် အစောကြီး ထရမယ်”

ဟု ရှင်းလင်းပြလေ၏။ မောင်ဘိုးမှန်သည် အိပ်စင်ပေါ်သို့ သွားကာ လှဲချလိုက်၏။

အဆောင်ဖဲဝိုင်းများ လည်း သိမ်းရန် ပြင်ဆင်နေလေပြီ။

*

မောင်ဘိုးမှန်သည် မနက် ၅နာရီမထိုးမီ ဆူညံသော ခရာသံကြောင့် အိပ်ရာမှ လန့်နိုးလေ၏။

အကျဉ်းသားများ သည် ကပျာကယာထ၍ ကိုယ်လက်သုတ်သင်ကြ
၏။ ပြီးနောက် အဆောင်ရှေ့တွင် ရပ်ထားသော လော်ရီကားကြီးပေါ်သို့
တက်၍ အလုပ်ခွင်သို့ ထွက်ကြ၏။

အလုပ်ခွင်နှင့်အဆောင် ၁၅ မိနစ်မျှ ကားစီးရ၏။ အလုပ်ခွင်တွင် ဂျ
ယ်တာခေါ် အလုပ်ကြပ်များ ရှိ၏။ ဂျယ်တာများ သည် များ သောအားဖြ
င့် အိန္ဒိယလူမျိုးများ သာ ဖြစ်၏။

မောင်ဘိုးမှန်တို့ လူသစ်များ သည် သစ်ခုတ်အလုပ်ကျလေ၏။

သူ၏ အုပ်စုထဲတွင် ဘိန်းစားအာဖုံလည်း ပါ၏။ အာဖုံက ရယ်မော
၍

“ကျုပ်က လုပ်ငန်းခွင်မှာ အလုပ်သိပ်လုပ်ရတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ဂျယ်
တာတွေ တော်တော်များများက ကျုပ်မိတ်ဆွေတွေ၊ အခုလည်း ကိုယ့်လူ
တို့ ယောင်ဝါးဝါးဖြစ်မှာ စိုးလို့ ရောလိုက်လာတာ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုစဉ် ၎င်းတို့ ၏ အနီးသို့ ဂျယ်တာတစ်ယောက်
ရောက် လာပြီး ဟင်ဒူစတန်နီစကားဖြင့် သစ်ပင်ကြီးများကို လွှဖြင့်ဆွဲရ
န် ပြောလေ၏။

ထိုဂျယ်တာက မောင်ဘိုးမှန်၏ ပုခုံးကိုပုတ်၍ နှစ်လိုဖွယ်ပြုံးပြကာ

“သတ္တိကောင်းတယ်”

ဟု ချီးမွမ်းလေ၏။ မောင်ဘိုးမှန်က ကြောင်အမ်းအမ်းကြည့်နေစဉ်
ဘိန်းစားအာဖုံက ဝင်၍ မြန်မာစကားဖြင့်

“မိတ်ဆွေရဲ့ သတင်းကို ဂျယ်တာတွေကြားပြီးပြီ၊ တစ်ကျွန်းကိုရော
က်လာတဲ့ သူတွေဟာ ကြမ်းပေရမ်းပေဆိုတဲ့ လူဆိုးကြီးတွေပဲ၊ ဒါပေမ
ယ့် တစ်ကျွန်းမှာ ငြိမ်ဝပ်သွားတာများ တယ်၊ မိတ်ဆွေကတော့ ဝှင်းနီနဲ့

ဝွန်းကြားကြီးကို မာမူနီကြေးတစ်ပြားမှ မပေးတဲ့ အပြင် ရောက်တဲ့ ညမှာ ပဲ ကျွန်းလူမိုက်တစ်ယောက်ကို လဲအောင် ဆော်လိုက်တယ်လေ။ ဒါကြောင့် ဂျယ်တယ်တွေ မိတ်ဆွေကို အလုပ် သိပ်ခိုင်းရဲမှာ မဟုတ်ဘူး”

ဟု ရှင်းလင်းပြလေ၏။ အလုပ်ကြပ် ဂျယ်တာများ သည် အလုပ်သမားများအား မျက်စိဒေါက်ထောက်ကြည့်နေပြီး အလုပ်များကို မနားမနေ ခိုင်းစေကြောင်း တွေ့ရ၏။ ထို့ကြောင့် အလုပ်ခွင်တွင် ခိုကပ်၍ မရပေ။

ဗြိတိသျှအစိုးရသည် ကျွန်းသမားများ ထံမှ လုပ်အားကို အပြည့်အဝ ရရှိရန် စီမံထားကြောင်း တွေ့ရ၏။

အချို့သော အလုပ်သမားများ သည် ဂျယ်တာများကို မာမူနီကြေးတစ်ပြားပေး၍ အေးဆေးစွာ ဆေးလိပ်သောက် စကားပြော လုပ်နေကြ၏။

တစ်ကျွန်းတွင် နေရာတကာ လာဘ်ပေးလာဘ်ယူ စနစ်ရှိနေ၏။

ဘိန်းစားအဖွဲ့နှင့် မောင်ဘိုးမှန်သည် စကားတပြောပြောဖြင့် နားနားနေလုပ်ကိုင်သော်လည်း ဂျယ်တာက အနားသို့ရောက်မလာပေ။

ထို့ကြောင့်ပင် မောင်ဘိုးမှန်တို့ နှစ်ဦးသည် သက်တောင့်သက်သာရှိလေ၏။

ထိုစဉ် ကြိမ်တုတ်လေးကိုကိုင်ထားသော အသားမည်း လူပုလေးတစ်ယောက်ကို မြင်သဖြင့် မောင်ဘိုးမှန်က တအံ့တဩ ကြည့်နေစဉ် အာဖျံက

“အဲဒါ ကျွန်းသားလူပုလေးတွေပေါ့၊ ကပ္ပလီလူပုလေးအချို့ဟာ အင်္ဂလိပ်အစိုးရဆီမှာ အလုပ်ဝင်လုပ်နေကြတယ်။ တောတွင်းက အရိုင်းအစို

င်းလူပုလေးတွေဟာ ကြောက်စရာ အလွန်ကောင်းသလောက် မြို့ပေါ်က ကပ္ပလီလေးတွေဟာ ခင်ဖို့ ကောင်းပါတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ကပ္ပလီလူပုလေးသည် အကျဉ်းသားများ ရောက်နေသည် ဆိုသဖြင့် လာ ရောက်ကြည့်ရှုခြင်းဖြစ်ဟန်တူ၏။

သူသည် ဂျယ်တာတစ်ယောက်ကို မေးမြန်း၍ မောင်ဘိုးမှန်၏ အနီးသို့ လျှောက် လာပြီး ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်ကာ ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်၍ တစ်စုံတစ်ရာကို ရေရွတ်လေ၏။ မောင်ဘိုးမှန်က အာဖုံဘက်သို့ လှည့်၍

“ဘာပြောတာလဲဗျ”

ဟု မေးမြန်းလေရာ အာဖုံက

“ဒါ ကျွန်းသားလူပုလေးတွေရဲ့ ဘာသာစကားဗျ။ ကျုပ်လည်း နည်းနည်းပါးပါးပဲ တတ်တယ်၊ ဗြိတိသျှအစိုးရက ခေါင်းကိုက်ရမယ့်လူပဲလို့ ချီးမွမ်းသွားတာဗျ”

ဟု ပြောလေ၏။

နေ့လယ် ၁၁ နာရီခွဲအချိန်သို့ရောက်သောအခါ အလုပ်ခွင်သို့ရောက်သော မြန်မာပြည်မှ အကျဉ်းသားလူသစ်များ သည် လွန်စွာအလုပ်ပင်ပန်းကြောင်း၊ ခိုသတ္တဝါကဲ့သို့ ညည်းညူကြသည် ။

လုပ်ငန်းခွင်မှ အပြန်လမ်းတွင် ကျွန်းအာဏာပိုင်များက လော်ရီကားကြီးများ စီစဉ်ပေးသော်လည်း အကျဉ်းသားများ သည် ကိုယ့်အစီအစဉ်နှင့်ကိုယ် ပြန်ကြလေ၏။ တရုတ်ဘိန်းစားအာဖုံက

“ကျုပ်တို့ မြို့လယ်က လပြည့်ဝန်း ထမင်းဆိုင် သွားစားကြမယ်၊ လပြည့်ဝန်းဆိုင်ကတော့ တစ်ကျွန်းမှာ မြန်မာထမင်းအကောင်းဆုံးပဲ”

ဟု ပြောလေ၏။ လပြည့်ဝန်းထမင်းဆိုင်သည် ခြံဝင်းကျယ်ကြီးထဲ တွင် မဏ္ဍပ်ကြီးထိုး၍ အလှူပွဲကျင်းပသည့်နှယ် ရောင်းချခြင်း ဖြစ်၏။ တရုတ်ဘိန်းစားအဖျံက ဝက်သားဟင်းနှင့် အသီးအရွက်ကြော်တစ်ပွဲ ကို မှာ လိုက်ရင်း

“ဒီဆိုင်ပိုင်ရှင် မသန္တာရဲ့ ဘဝက ထူးခြားတယ်ဗျ။ မသန္တာရဲ့ ယောက်ျားဟာ ကျွန်းဒဏ်ကျလို့ မသန္တာကျွန်းကိုလိုက် လာပြီး ထမင်းဆိုင်ဖွင့်ခဲ့တယ်။ ထမင်းဆိုင်ဖွင့်ပြီးမကြာပါဘူး မသန္တာ ယောက်ျား ကိုကျော်ဆွေ ဆုံးပါးခဲ့တယ်။ မသန္တာဟာ အရွယ်ကောင်းတုန်းဆိုတော့ ကျွန်းမှာ အရက်ရောင်းတဲ့ ညွန့်မောင်ဆိုတဲ့ ကောင်နဲ့ လက်ထပ်ခဲ့တယ်။ မသန္တာနဲ့ အိမ်ထောင်ကျပြီး နှစ်နှစ်အကြာမှာ ညွန့်မောင် ဦးနှောက်သွေးကြောပြတ်ပြီး သေဆုံးသွားတယ်။ ညွန့်မောင်သေပြီး မသန္တာဟာ ဂျယ်တာ လှမောင်နဲ့ အကြောင်းပါခဲ့ပြန်တယ်။ ဂျယ်တာလှမောင်ဟာ ကျွန်းသားတစ်ယောက်ရဲ့ အသတ်ခံရလိုက်တယ်။ ဂျယ်တာလှမောင် သေဆုံးပြီးတဲ့ နောက်မှာ ယောက်ျားတွေဟာ မသန္တာကို မယူရဲတော့ဘူး။ မသန္တာနဲ့ ယူတဲ့ ယောက်ျားတိုင်း အသက်ဆုံးရတာကိုး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်းပေါ်မှာ မိန်းမရှားတယ်။ မသန္တာဟာ အရှာဖွေကောင်းပြီး ရုပ်ရည်အင်မတန်ချောတာမို့ သတ္တိခဲယောက်ျားတွေကတော့ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ပေါ်လာတယ်ဗျ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုစဉ် စားပွဲပေါ်သို့ မှာ ယူထားသော အစားအစာများ ရောက်ရှိလာ၏။ စားပွဲထိုးများမှာ ငယ်ရွယ်သော မိန်းမ ပျိုလေးများ ဖြစ်၏။ မောင်ဘိုးမှန်က စိတ်ဝင်စားသဖြင့်

“ဆက်ပြောပါဦး၊ စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ တရုတ်ဘိန်းစားအဖျံက ဆက်လက်၍

“မသန္တာရဲ့ စတုတ္ထမြောက်လင်ကတော့ ဂျယ်တာမောင်ဝင်းဆိုတဲ့ လူပဲ။ မသန္တာဟာ မောင်ဝင်း အသက်ဆုံးမှာ အလွန်ကြောက်တယ်။ ဒါကြောင့် ဂျယ်တာအလုပ်ကထွက်ခိုင်းတယ်။ မောင်ဝင်း ဂျယ်တာအလုပ်ကထွက်ဖို့ ပြင်နေတုန်းမှာ ပဲ သစ်ပင်ပိပြီး သေဆုံးခဲ့ပြန်တယ်။ မောင်ဝင်း သေဆုံးကြောင်းကြားတော့ တစ်ကျွန်းလုံး ထိတ်လန့်သွားတယ်။ မသန္တာလည်း လင်ယူဖို့ ကိစ္စကို တော်တော် စိတ်ကုန်သွားပုံရတယ်။ ဒါပေမဲ့ မသန္တာဟာ လင်တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်ယူနေပေမယ့် ဣန္ဒြေ သိက္ခာမဲ့တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး ဗျ။ အင်မတန်တည်ကြည်ခံ့ညားတယ်။ ကျွန်းမှာ မိန်းမချောတစ်ယောက်ဟာ လင်မရှိလို့ မဖြစ်ဘူးဗျ။ မသန္တာဟာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ယူရဦးမှာ ပဲ။ ဒါကြောင့် သူရသတ္တိနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို မသန္တာအလိုရှိနေတယ်။ အဲဒီယောက်ျားဟာ ကိုယ့် လူများ ဖြစ်နေမလား”

ဟု ပြောလေရာ မောင်ဘိုးမှန်က ရယ်မော၍

“ကျုပ်ကို လှူပြည်မှာ ကြာကြာမနေစေချင်ဘူးနဲ့ တူတယ်”

ဟု ပြောကာ ထမင်းကို အပြီးသပ်အောင် စားလေ၏။

တရုတ်ဘိန်းစားအဖျံက တဟားဟားရယ်မော၍
ထမင်းဝိုင်းကိုရှင်းရန် စားပွဲထိုးမိန်းမပျို တစ်ယောက်ကို လှမ်းခေါ်လေ
၏။ မိန်းမပျိုက အနီးသို့ ရောက် လာပြီးလျှင်

“ရှင်းစရာမလိုပါဘူးရှင်၊ မမသန္တာက ဒီဝိုင်းကို ပိုက်ဆံမယူရဘူးလို့ ပြောထားလို့ ပါ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခိုက်မှာ ပင် ၎င်းတို့ နောက်မှ ခြေသံတဖျပ်ဖျပ် ကြားလိုက်ပြီး ချောမောလှပသော အသက် (၃၀) ဝန်းကျင် မိန်းမတစ်ယောက် ရောက်လာ၏။ သူမက နှစ်လိုဖွယ် ပြုံး၍

“ကျွန်းကိုရောက်လာတဲ့ ဧည့်သည် ကို ကြိုဆိုတဲ့ အနေနဲ့ နေ့လယ်
စာကို ကျွန်မ ကျွေးပါရစေ”

ဟု ညှို့ငင်နိုင်စွမ်းရှိသောအသံဖြင့် ပြောလေ၏။ ပြီးနောက် သူမက
ထမင်းဝိုင်းတွင် ဝင်ထိုင်လေ၏။

သူမ၏ အသားမှာ နို့နှစ်ရောင်ကဲ့သို့ ဆွတ်ဆွတ်ဖြူ၏။ ဝိုင်းစက်
သော မျက်ဝန်းများက ဆွဲဆောင်အားကောင်းလှ၏။ အောက်နှုတ်ခမ်း
အနည်းငယ်ထူပြီး လေသံမှာ ဩ၍ ရင်ထဲကလာသော အသံ ဖြစ်၏။ သူ
မက မောင်ဘိုးမှန်ကို စူးစိုက်ကြည့်၍

“ရှင် ကျွန်းကိုရောက်တာ တစ်ရက်ပဲရှိသေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သတင်း
ကတော့ မွေးနေတာပဲ၊ သိပ်တော့ အတင့်မရဲပါနဲ့ ၊ အန္တရာယ်များ လွန်း
လို့ ပါ၊ ကျွန်းမှာ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အသက်ကို လွယ်လွယ်လေး
အစပျောက်လို့ ရတယ်”

ဟု ပြောလေရာ မောင်ဘိုးမှန်က ခေါင်းညိတ်၍

“သတိပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မသန္တာ၊ ဒါပေမယ့် လူဆိုတာ
သေတစ်နေ့ မွေးတစ်နေ့ပဲ မဟုတ်လား”

ဟု ဆိုလေ၏။ မသန္တာက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်၍

“သတ္တိတော့ သိပ်ကောင်းပုံပဲ၊ သတ္တိကောင်းတဲ့ ယောက်ျားတွေကို
ကျွန်မ သဘောကျတယ်”

ဟု ရှင်းရှင်းဗွင်းဗွင်းပြောလေရာ မောင်ဘိုးမှန်သည် တရုတ်ဘိန်း
စားပြောသောစကားကို သတိရ၍ ကျောချမ်းသွားလေ၏။

မသန္တာသည် လွန်စွာပါးနပ်သော မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး

စကားပြောအလွန်ရည်မှန်၏။ သူမသည် စကားကို လေးလေးနက်နက် နှင့် ရှင်းရှင်းပြောတတ်၏။ စကားပိုင်းဆုံးသောအခါ သူမ က မောင်ဘိုး မှန်အား

“ရှင် ကျွန်မဆီ မကြာမကြာလာပါ၊ ရှင့်အတွက် အကျိုးရှိပါလိမ့်မယ်”

ဟု ဖိတ်ခေါ်လေ၏။ လမ်းတွင် အာဖုံက

“ဟိဟိ၊ ကိုယ့်လူကို မသန္တာ သဘောကျနေပြီ၊ ပဉ္စမမြောက်ဖြစ်တော့ မယ်နဲ့ တူတယ်”

ဟု နောက်ပြောင်လေရာ မောင်ဘိုးမှန်က ရယ်မော၍

“ဟားဟားဟား.... ဘယ်တော့မှ မဖြစ်ဘူး စိတ်ချ၊ ကျုပ်မချစ်ဘဲနဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်နိုင်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဒီမိန်းမနဲ့ စကားပြောရတာ စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းတယ်၊ သူဟာ ကျွန်း မှာ ဩဇာ ရှိပုံရတယ်၊ နောက် သူ့ဆီ မကြာမကြာသွားလည်ရမယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ တရုတ်ဘိန်းစား အာဖုံက

“ဟိဟိ... ကျုပ်တို့ တော့ ဆင်ဖြူတော်မှီပြီး ကြံစုတ်ရတော့မှာ ပဲ”

ဟု နောက်ပြောင်လေရာ မောင်ဘိုးမှန်က

“ဒါဆို သွားမလည်တော့ဘူးဗျာ”

ဟု ပြောလေ၏။ အာဖုံက လက်ကာပြ၍

“အလကားနောက်တာပါဗျာ၊ မသန္တာရဲ့ ဆိုင်က လူစုံရောက်တယ်ဗျာ၊ မသန္တာက ညဘက်ဖွင့်ထားတဲ့ အရက်ဆိုင်ကလဲ ရှိသေးတော့ မျက်စိကြီးနားကြီးတယ်ဗျာ၊ ကျွန်းမှာ အပ်ကျတာကအစ သူ မသိတာမရှိ

ဘူး၊ ကျွန်းက အုပ်ချုပ်ရေးအာဏာပိုင်တွေတောင် သူ့ဆိုင်မှာ ဝင်ထွက်သွား လာလေ့ရှိတယ်။ မသန္တာဟာ လင်များ တာတစ်ခုကလွဲလို့ ဘယ်ဘက်ကမှ အပြစ်မပြောနိုင်တဲ့ မိန်းမပျ။ ဒီကျွန်းမှာ ပိုက်ဆံအရှာအကောင်းဆုံးမိန်းမထဲမှာ ထိပ်ဆုံးကပါတယ်။ မြို့လယ်ခေါင်က တိုက်ခန်းတွဲကြီး နှစ်လုံးကိုလဲ ပိုင်ဆိုင်တယ်။ ဒါကြောင့် သူ့ကိုလိုချင်သူတွေ များ တာပေါ့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူနဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်တာ မမှားပါဘူး”

ဟု ပြောလေ၏။ မောင်ဘိုးမှန်နှင့်အာဖုံသည် မြို့ထဲတွင် လှည့်လည်ကြည့်ရှုပြီး ညနေစောင်းသောအခါ အဆောင်သို့ပြန်လာခဲ့၏။ မောင်ဘိုးမှန်သည် ဘိန်းစားအာဖုံစု၍ ချက်စားသော အုပ်စု တွင် ပိုက်ဆံထည့်၍ ညစာစားသောက်ရန် ဆုံးဖြတ် လိုက်လေတော့၏။

ထိုနေ့ညက ညစာထမင်းကို မြိန်ရှက်စွာ စားသောက်နေစဉ် အကျဉ်းသားအုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့မှ ဝင်းနီ၊ ဝင်းကြားကြီးများ ရုတ်တရက် ရောက်လာပြီးလျှင်

“ည (၉)နာရီကျော်ရင် မင်းတို့ တစ်ယောက်မှ အပြင်မထွက်ရဘူး၊ မြို့ထဲမှာ ပြဿနာတစ်ခုဖြစ်နေပြီ”

ဟု သတိပေးကာ အလျှင်အမြန် ပြန်ထွက်သွားကြ၏။ မောင်ဘိုးမှန်က အာဖုံအား

“ဘာဖြစ်တာလဲဗျ”

ဟု မေးမြန်းလေရာ အာဖုံက ပခုံးတွန့်၍

“ကျွန်းမှာ ဒါမျိုးတွေ မဆန်းတော့ဘူးဗျ၊ မြို့ထဲမှာ လူတစ်ယောက်အသတ်ခံရပြီနဲ့ တူတယ်။ ကျွန်းမှာ တစ်ပတ်ကို အနည်းဆုံးတစ်ယောက် လောက်တော့ အသတ်ခံရလေ့ရှိတယ်။ တရားခံပေါ်ရင်တော့ စီလူလာ

ထောင်ထဲ ရောက်မယ်။ ဒါပေမယ့် ၁၀ မှာ ၉ မှာလောက်က တရားခံမပေါ်ဘူး၊ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်ယောက်က မြန်မာအိန္ဒိယ အကျဉ်းသားတွေ အပြန်အလှန်သတ်ကြတုန်းကများ တစ်လကို လူသတ်မှု (၃၀) လောက် ဖြစ်တယ်ကွ”

ဟု ပြောလေ၏။ မောင်ဘိုးမှန်သည် အာဖုံ၏ စကားကြောင့် မျက်လုံးပြူးသွားပြီး

“အင်္ဂလိပ်အစိုးရက အရေးမယူဘူးလား”

ဟု မေးမြန်းလေရာ အာဖုံက မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“အင်္ဂလိပ်အစိုးရက ကျွန်းသားတွေ ကျွန်းမှာ ပျော်ပြီး ကျွန်းကထွက်မပြေးဘို့ပဲ အဓိကထားတယ်၊ စာရိတ္တပြုပြင်ရေးလုပ်တာ မဟုတ်ဘူး ကွ ၊ ဒါကြောင့် အရက်၊ ဘိန်း၊ လောင်းကစားလုပ်ငန်းတွေကို တရားဝင်ခွင့်ပြုထားတာပေါ့၊ ကျွန်းသားတွေဟာ ရှာသမျှ ငွေကို မူးယစ်သောက်စားပြီး ဖြုန်းတီးပစ်တာပဲ”

ဟု ပြောလေ၏။ တရုတ်ဘိန်းစား အာဖုံက ဆက်လက်၍

“ဒါနဲ့ နေပါဦး၊ ကိုယ့်လူနဲ့ ခင်တာတော့ ကြာပြီ၊ ကိုယ့်လူရဲ့ နောက်ကြောင်းကို မသိရပါလား”

ဟု မေးမြန်းလေရာ မောင်ဘိုးမှန်သည် သူ့ဘဝနောက်ကြောင်းကို ပြောပြရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

သူ၏ အတိတ်ဘဝသည် ပူဆွေးသောက ရောက်ဖွယ်အတိ ဖြစ်၏။